

POSTANOWIENIE

Dnia 21 grudnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk

w sprawie **P. P. (P.**

skazanego z art. 280 § 1 k.k. i in,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

w dniu 21 grudnia 2023 r.,

kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie

z dnia 5 kwietnia 2023 r., sygn. akt VI Ka 153/23,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie

z dnia 27 września 2022 r., sygn. akt IV K 87/21,

p o s t a n o w i ł:

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu adwokata A. G. - Kancelaria Adwokacka w Warszawie - kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa złote i osiemdziesiąt groszy), w tym 23 % VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji;

3. zwolnić skazanego od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych za postępowania kasacyjne, obciążając nimi Skarb Państwa.

[K.K.]

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie wyrokiem z dnia 27 września 2022 r., sygn. akt IV K 87/21, uznając P. P. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zb. z art. 191 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k., za co wymierzył mu karę 6 lat pozbawienia wolności. Nadto orzeczono na rzecz pokrzywdzonej A. P. kwotę 10.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę oraz orzeczono na jej rzecz obowiązek częściowego naprawienia szkody w kwocie 4.700 zł.

Apelację od tego rozstrzygnięcia wniósł obrońca oskarżonego oraz osobiście sam oskarżony. Obrońca jak i oskarżony zaskarżyli wyrok w całości wnosząc alternatywnie o uniewinnienie, uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie jak to postulował obrońca, w przypadku uznania przez Sąd Okręgowy, iż brak jest podstaw do uwzględnienia wniosku o uniewinnienie, o zmianę wyroku w części co do kary i wymierzenie oskarżonemu kary oraz środków kompensacyjnych w łagodniejszym wymiarze.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie, po rozpoznaniu tych apelacji, wyrokiem z dnia 5 kwietnia 2023 r., VI Ka 153/23, zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie utrzymał w mocy.

Kasację od wyroku Sądu drugiej instancji wniósł obrońca skazanego, który wyrok ten zaskarżył w całości co do winy i orzeczeniu temu zarzucił rażąco obrazę przepisów postępowania, mającą istotny wpływ na treść wyroku, tj. art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 6 ust. 2 Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/343 z 9 marca 2016 r. w sprawie wzmocnienia niektórych aspektów domniemania niewinności i prawa obecności na rozprawie w postępowaniu karnym, poprzez niezastosowanie tych przepisów a w konsekwencji brak rozstrzygnięcia wszelkich powstałych wątpliwości co do wypełnienia przez P. P. swoim zachowaniem znamion przypisanych mu czynów zabronionych.

Jednocześnie autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i uniewinnienie P. P. od wszystkich zarzucanych mu czynów. Wniósł również o przyznanie kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu kasacyjnym według norm przepisanych wraz z należnym podatkiem VAT, gdyż koszty te nie zostały uiszczone w całości ani w części oraz o

nieobciążanie oskarżonego kosztami sądowymi w zakresie postępowania kasacyjnego.

W odpowiedzi na kasację Prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasację obrońcy skazanego jako oczywiście bezzasadną należało oddalić na podstawie art. 535 § 3 k.p.k.

Podniesiony w kasacji zarzut rażącej obrazę przepisów postępowania stanowi w istocie powtórzenie apelacyjnego zarzutu obrońcy skazanego, który kwestionował wtedy ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd I instancji oraz podnosił naruszenie przepisów postępowania (art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k.), a przez to zaniechanie dokonania wszechstronnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Trafnie stwierdził prokurator w odpowiedzi na kasację, że podniesione w tym nadzwyczajnym środku zaskarżenia kwestie tak naprawdę były już przedmiotem badania tak przez Sąd pierwszej, jak i drugiej instancji, bowiem zarzuty wywiedzione w apelacji od wyroku sądu *meriti* przedstawiały w sposób i to poszerzony argumentację jaką obecnie – wskazując zresztą na naruszenie zupełnie innego przepisu – ilustruje zarzut kasacyjny. Sformułowany w tym nadzwyczajnym środku zaskarżenia zarzut i jego uzasadnienie stanowią tak naprawdę nieuprawnioną polemikę z orzeczeniem Sądu instancji *ad quem*, będącą przy tym wyrazem braku zgody na rozstrzygnięcie niezgodne z oczekiwaniami skarżącego. Obrońca w kasacji nie dowodzi bowiem braku rozpoznania lub nieprawidłowego rozpoznania przez Sąd odwoławczy zarzutu apelacyjnego w zakresie naruszenia art. 5 § 2 k.p.k. (który *nota bene* był jedynie sygnalizowany w uzasadnieniu zwykłego środka zaskarżenia), gdyż nie wskazuje na obrazę przez Sąd odwoławczy art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. dotyczących warunków właściwej kontroli instancyjnej.

Wobec powyższego należy zwrócić uwagę skarżącemu, że Sąd drugiej instancji samodzielnie nie stosował przepisu art. 5 § 2 k.p.k. Kontrola odwoławcza nie wzbudziła bowiem wątpliwości, które uzasadniałyby rozstrzygnięcie "na korzyść" oskarżonego na tym etapie postępowania. W tym miejscu warto przypomnieć również autorowi kasacji, że przepis art. 5 § 2 k.p.k. dotyczy wyłącznie

wątpliwości, które rzeczywiście powziął lub powinien powziąć sąd rozpoznający sprawę i nie rozstrzygnął ich na korzyść oskarżonego. Unormowanie to nie dotyczy zaś wątpliwości stron w odniesieniu do prawidłowości rozstrzygnięcia dokonanego przez ten sąd. Dla zasadności tego zarzutu nie wystarczy zatem zaprezentowanie przez stronę własnych wątpliwości co do stanu dowodów (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia: 14 września 2022 r., III KK 409/22; 15 listopada 2021 r., V KK 528/21; 7 grudnia 2017 r., IV KK 461/17).

Analiza uzasadnienia wyroku Sądu drugiej instancji jednoznacznie wskazuje, że podczas rozpoznawania sprawy, w której w pierwszej instancji P. P. został skazany na karę pozbawienia wolności, nie powstały u Sądu odwoławczego wątpliwości, które wymagałyby rozstrzygnięcia w oparciu o regułę *in dubio pro reo*. Skarżący zaś w wywiedzionym nadzwyczajnym środku zaskarżenia przekonuje, że w jego ocenie wina skazanego nie została w postępowaniu sądowym należycie udowodniona, co stanowi, w istocie kwestionowanie ustaleń faktycznych, czego w kasacji – co bezsporne – czynić nie wolno. Autor kasacji nie dokonał przy tym oceny materiału dowodowego obiektywnie, lecz zrobił to wybiórczo opierając się jedynie na linii obrony prezentowanej przez oskarżonego.

Na marginesie czynionych wyżej rozważań można powtórzyć, za prokuratorem, że pomimo braku w niniejszej sprawie jednego kategorięcznego, bezpośredniego dowodu, definitywnie przesadzającego o sprawstwie skazanego, całokształt wszystkich zgromadzonych i przeprowadzonych w przedmiotowym postępowaniu dowodów tworzy taki zbiór dowodów pośrednich, gdzie fakt główny, a więc sprawstwo skazanego, jest udowodnione poprzez rozumowanie dedukcyjne, a więc logicznie niezawodne.

Wobec powyższego jedyny zarzut kasacyjny należało uznać za oczywiście bezzasadny, co implikowało z kolei – jak to zauważono na wstępie – konieczność orzeczenia na podstawie art. 535 § 3 k.p.k.

Rozstrzygnięcie o przyznaniu kosztów pomocy prawnej dla obrońcy skazanego – z urzędu adw. A. G. – Kancelaria Adwokacka Adwokat A. G. w [...] , za sporządzenie i wniesienie kasacji znajduje podstawę prawną w treści art. 29 ust.

1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (tj.: Dz. U. z 2022 r. poz.1184 ze zm.). Określając wysokość wynagrodzenia – za sporządzenie i wniesienie kasacji w sprawie, w której orzeczenie w pierwszej instancji wydał sąd rejonowy – Sąd Najwyższy kierował się również treścią § 2 pkt 1 w zw. z § 17 ust. 3 pkt 1 w zw. z § 4 ust. 1 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (t.j. Dz. U. z 2023 r., poz. 2631).

O kosztach sądowych postępowania kasacyjnego orzeczono natomiast na podstawie art. 624 § 1 k.p.k., zwalniając skazanego P. P. od obowiązku ich zapłaty na rzecz Skarbu Państwa, a to w uwzględnieniu jego sytuacji materialnej, która skutkowałą zresztą przyznaniem mu pomocy prawnej z urzędu.

Uwzględniając całokształt przeprowadzonych w tym uzasadnieniu rozważań orzeczono jak we wstępie.

[PGW]

[as]